

MARICA MAROLT

LJUDJE
pod Snežnikom

M 06

Marica Marolt

**Ljudje
pod Snežnikom**

Družina
Ljubljana 2006

Marica Marolt

LJUDJE POD SNEŽNIKOM

Spremna beseda: Silvester Čuk

Lektorirala: Vida Frelih

Oblikoval: Robert Debevec

Slika na naslovnici: Luka Modic, akvarel

Grafična priprava: Družina d.o.o.

Izdala in založila: Družina d.o.o., Ljubljana

Odgovarja: dr. Janez Gril

Tisk: Formatisk d.o.o.

Ljubljana 2006

Informacije o knjigah založbe Družina
dobite na spletni strani: **www.druzina.si**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32

MAROLT, Marica

Ljudje pod Snežnikom / Marica Marolt ; [spremna beseda Silvester Čuk]. - Ljubljana : Družina, 2006

ISBN 961-222-630-X

227105792

Spremna beseda

Proti koncu leta 1975 je na uredništvo Ognjišča prišlo pismo iz Starega trga pri Ložu. V njem sta bili dve krajši zgodbi, pod katerima se je podpisala Mari-ca Komidar iz Loža, ki se je hotela skriti pod psevdonim Mac. Ko sem ju bral, me je prevzel njen način razmišljanja in pripovedovanja, ki me je spominjal na Cankarjeve črtice. Njeni zgodbi sta bili objavljeni v Ognjišču decembra 1975. V prvi (Ne veš, kako je očetu samemu) pripoveduje o kmetu, ki je po ženini smrti ostal sam, hčerka se je bolj poredko oglasila s kakšno razglednico, pa jo je oče sam pri sebi opravičeval, češ da ima veliko dela v službi. Ko se ga je lotevala otožnost, je šel ven v naravo. »Rad je imel delo zunaj. Veter mu je sproti odnašal črnoglede misli in sončni žarek, ki je sedaj gospodaril po listih, kolikor jih je še ostalo na vejah, mu je razgnalo temo v duši.« Druga zgodba (Tema), ki govori o tem, kako so nekega večera odrekli prenočišče neznanemu invalidu na vozičku, se zaključuje prav »cankarjansko«: »Izgubil se je v mrak – kot zavrnjena milost. Bila je tema, vendar pa dovolj svetlo, da smo si videli obraze, ki so bili čudno spačeni. Nekaj zatohlega je bilo v naših dušah, kot da bi v njih nekaj umrlo.« Da jo Ivan Cankar res navdihuje, je povedala v zgodbi/razmišljanju Pogledala je proti vrhovom. Neke poletne nedelje popoldne je s knjigo v roki legla v senco čebelnjaka. »Odprla je knjigo. Počasi, besedo za besedo, je brala. Toliko topline in človečnosti je bilo v vsaki črtici, da se ji je na koncu

vsake pripovedi utrnila lepa misel in želja, da toplicno posreduje naprej med ljudi.« Iz nekaterih njenih zgodb je mogoče razbrati, da je, kot Cankar, tudi ona imela težko mladost. »Bila je iz revne družine,« piše v zgodbi K mami moram. »Doma so imeli le dve kravi in nekaj njivic, saj si tista ped zemlje ni zaslužila imena njiva. Bilo je mnogo premalo, da bi nasitilo več otroških ust in žarečih oči, ki so bile uprte v mater, kadar je otrokom rezala kruh.« Spričo tega se je naučila ceniti kruh, s katerim se danes preobjedamo. »Kaj komu pomeni sedaj kruh! Zato pa je tako malo zadovoljstva v nas, kajti kruh je le božji dar, za katerega vsak dan prosimo, a ga tako malo spoštujemo in cenimo.«

V njeni mladosti so ljudje živeli od zemlje, ki so jo skrbno in z ljubeznijo obdelovali. Ob trdem delu jih je navdajalo veselje, saj so dihali z lepoto božjega stvarstva. Boli jo, da je danes zemlja, ki je tolikim rodovom dajala hrano, zanemarjena, zapuščena. »Neobdelane njive so kot kamenje, ki se je okrušilo iz zidu. Ne bo se podrl zaradi nekaj lukenj, toda jutrišnji dan in v dneh, ki pridejo, bo vzdržal?«

Napačna ljubezen do zemlje se je pogosto sprevrgla v strast, ki je zanetila neskončne pravde, tako da med sosedi ni bilo miru in prijateljstva, temveč sovraštvo, s katerim so nekateri odšli celo v grob (Tista pot). V življenju se, žal, večkrat izkaže resničnost ljudske modrosti: »Dobrota je sirota.« To je izkusila žena, ki je z odprtim srcem sprejela prišleka, ko je ob njihovi domačiji zidal novo hišo. Drugi so ji dopovedovali, naj bo previdna, ker da ji bo gotovo na tak ali drugačen način zagrenil življenje, kar se je dejansko zgodilo. »Igra 'kdo bo koga' se ponavlja od Kajna skozi vso človeško zgodovino.«

Njeni ljudje, zlasti v zgodbah iz novejšega časa, se ne ravnajo po starozaveznem pravilu »zob za zob«,

temveč znajo odpuščati in vračati hudo z dobrim in sicer v moči svoje vere. Tudi te zgodbe ji je narekovala osebna izkušnja, ko se je odprla Bogu in začela odkrivati nov svet. »Svet odpovedi in strmih poti, ki vodi jo na svetle vrhove sreče in ljubezni.« Začutila je, da mora biti vera pričevanje, izžarevanje tiste svetlobe in toplote, ki jo nebeški Oče naklanja nam. »Slavim te, Oče,« se zahvaljuje, »ker me neizmerno ljubiš in osrečuješ. Slavim te, ker vem, da si z menoj tudi tedaj, ko križ pritiska k tlom« (Preljubo veselje). Zgodbo o možu, ki je v čakalnici ambulante ob opoldanskem zvonjenju zbrano molil, končuje z mislijo: »Če bi se mi kristjani ne sramovali svoje vere, temveč bi jo vedno in povesod pogumno izpričevali, bi se stvari začele spreminjati na bolje.«

Od tistega davnega decembra leta 1975 do danes je bilo v Ognjišču natisnjenih osemindeset zgodb Marice Komidar, poročene Marolt, ki je večkrat spreminjala »umetniško« ime: čisto na začetku je bila Mac, od leta 1976 pa do leta 1982 (v tem času je bila kar naša »redna« pisateljica) je bila Natalija, potem nekaj časa Severin; s pravim imenom Marica Marolt je prvič podpisala svoje razmišljanje Glejte, les križa, objavljeno v Ognjišču aprila 1992.

Knjiga, v kateri so tudi zgodbe, ki niso bile objavljene v Ognjišču, prihaja med bralce z željo, da bi ob branju doživeli »božji dotik«, kot ga je ona sama, ko se ji je srce širilo od občudovanja lepot božjega stvarstva in je pelo ob doživetju Njegove ljubezni.

*Silvester Čuk
urednik Ognjišča*

Stražarji božjega groba

Kadar hrib nad našo hišo porumenijo drobni cvetovi drena, tedaj se mi srce napolni s prijetnimi spomini. Mogoče je vmes tudi nekaj grenkobe ob mislih na minulo brezskrbno mladost. Bila je srečna, polna radosti, prijetnih skrivnosti, a tudi strahov, pred katerimi smo se zatekali v topli materin objem. Strahovi so se razblinili tudi ob odločni očetovi besedi.

Tiha nedelja, cvetna nedelja, velika noč. Zakaj nimajo vse nedelje imena. Pravimo jim kar navadne nedelje. Tiha nedelja! Na ta dan je vsa družina romala na Goro. Večkrat smo se ustavili in se razgledali po dolini. Vasi so se zamišljeno grbile vase. Hiše so se preplašeno stiskale k cerkvicam na gričih kot otroci k materi, kadar jih kaj vznemiri. Kadar je bila velika noč zgodaj, smo še gazili sneg, ki se je obdržal na osojnih mestih. Včasih je snežilo. Oče pa je modroval: »Preveč bil je lep božič, zato nam vreme sedaj béli. Kakršna je tiha nedelja, taki sta cvetna in velika.«

»Zakaj so bili pa križi po cerkvi zakriti?«

»Jezus se je na tiho nedeljo skrtil pred Judi, da ga niso zgrabili!«

»Na prižnici so ga pozabili zakriti!«

Gredoč domov je brat zlezal na eno od bukev, ki so rastle ob poti in natrgal bršljana za butaro. Pred cvetno nedeljo pa sem nabrala še rumenega drena.

»Da se ne boš pomazala in lepo se obnašaj v cerkvi,« je klicala za menoj s praga mama in gledala za nami, ko smo odhajali. Opomin je bil bob ob steno. Vaški otročaji smo imeli v glavi same neumnosti. Že med potjo so se

butare osipale na naših glavah. Za seboj pa smo puščali zeleno, cvetočo sled.

Spominjam se škilaste Lenčkove Francke iz mlina v Grapi. Na ta dan smo se ji oddolžili za vse leto. Ko smo otroci vozili žito v mlin, se je norčevala iz nas, če je le bila priložnost.

Še sedaj imam pred očmi obledelo, zašito, bogve kolikokrat predelano bratovo suknjo.

»Taka si kot strašilo v naši pšenici!«

Kri mi je butnila v glavo, nikamor si nisem upala pogledati od sramu. Ne vem, ali jo je oče pokaral ali se ji je nasmehnil. Bila je edinka in oče jo je imel rad, da bi ji sklatal luno z neba, če bi jo hotela. Pri nas ni bilo razkošja, a bilo je preprosto, toplo in vladala je ljubezen. Nikoli nisem prosila pa tudi vrnila sem vse, kar mi je kdo posodil. Tudi drugi otroci so imeli z njo neporavnane račune.

Obstopili smo jo že pred cerkvijo. Med mašo ni imela miru. Zdaj jo je dregnil ta, zdaj oni. Ko pa se je ozrla v koga, je ta potegnil oči križem. Vso mašo smo se tako spakovali.

Še po maši domov grede smo se smejali na ta račun. Nismo opazili, kdaj nas je prehitela stara Špehovka. Lezla je v tri gube in še v cerkvi je počivala. Iz zadnje klopi je spodrinila že sedeče, ko pa si je nabrala moči, je prelezla cerkev in se splazila v klop pred oltar.

Ta črna slutnja se je vila iz naše hiše kot dim pred nevihto. Nekaj časa sem se še smejala, potem pa me je začelo stiskati.

»Vse vem!« Samo to je rekla mama, potem pa ni bilo iz nje več besede. Očeta tudi ni bilo v kuhinji, brat še ni prišel h kosilu. Hotela sem ji pomagati lupiti krompir, a mi je vrgla nož. Odprla sem kuhinjska vrata, saj se mi je zdelo, da v njej ni zraka. Bilo je temno, kljub soncu, ki je sijalo. Na steni se je opotekala stara lesena ura. Kot da bi se vsi zarotili proti meni, so pri kosilu molčali. Po kosilu sem čakala, kdaj pride tisto hudo nadme. Toda nihče mi

ni rekel nič. Brat se je izmuznil ven, oče je vzel časopis in se ulegel na divan. Mama pa je molče pomivala posodo. Zase nisem našla ne prostora ne opravila. V kuhinji je bilo tiho, od zunaj pa je prihajalo otroško vreščanje in smeh.

Oblekla sem se, da grem ven. Pa se oglasi mama:

»Kar doma bodi, saj se ne znaš obnašati med ljudmi!«

To je bila zame najhujša kazen. Kaj tepež ali zmerjanje, ta ploha se unese. Sončno popoldne brez družbe in med štirimi stenami pa je bila zame huda kazen.

Na veliki petek popoldne me je mama oblekla v bele žabe. V roko mi je stisnila kovača in robec.

»Obnašaj se! Pa da ne boš izgubila kovača, ki sem ti ga dala za vbogajme!« Kdo ve, kje so bili tisti veliki petek vaški otročaji. Sama sem šla »Bogca kuškat.«

Cerkev je bila temna, saj so bila okna zagrnjena s črnilo. Vse je bilo tiho, ljudje tudi kašljali niso. Bilo je tiho kot takrat, ko se bero oklici. Sklonjenih glav so ždeli verniki po klopeh. Na stranskem oltarju pri božjemu grobu so brlele sveče. Bilo mi je tesno pri srcu. Polagoma so se oči privajale na somrak. Tesnoba pa se je stopnjevala. Prišla sem prav blizu božjega groba. Vame so se zapičili srepeči pogledi vojakov, ki so stražili božji grob. Hladni pogledi so polzeli po meni in mrzel pot me je oblil, srce mi je začelo razbijati in se zaletavati kot ptica v kletki. Nisem vzdržala.

Sama ne vem, kako sem prišla iz cerkve. Kovača za vbogajme sem tiščala v potni pesti, da so me boleli prsti. Mrzla sapa, ki je vela od Gore sem, mi je sušila potno čelo. Nekaj časa sem bila prav brez misli. Mrzli pogledi vojakov so še vedno lazili po meni. Dnevna svetloba jih je potisnila toliko v stran, da sem začela premišljevati: »Grdo sem se obnašala. Mami me bodo zatožili.«

»Kaj nisi bila tam?« mama me je samo vprašujoče gledala. Planila sem v jok in kovanec, ki mi je padel iz roke,

je zažvenketal. Stisnila sem se k njej. Pobožala me je in s strahom vprašala:

»Kaj se je zgodilo?«

Stresal me je jok in komaj razločno sem jecljala:

»Tako grdo gledajo! Bojim se jih!«

»Kdo je tam?«

»Vojaki!«

Mama me je stisnila k sebi. Potem sem samo še hlipala na njenih prsih.

»Kaj pa je?« Pražnje napravljen se je oče ustavil ob nama.

»Strah jo je vojakov pri božjem grobu!«

»Pa pojdiva oba! Oglejva si strahove!«

»Nikar jo še enkrat ne sili tja!«

»Obriši ji obraz!«

Srečevala sva ljudi, ki so šli od obredov. Oče je odrezavo odzdravljajal. Kolikor bolj sva se bližala cerkvi, toliko težje noge sem imela. Nikoli več ne bom nabirala zvončkov. Umrla bom. Joj, pa sladkorne kocke sem kradla. V pekel pojdem.

Cerkovnik je zaklepal vrata.

»Počakaj naju!« je zaprosil oče.

Pri božjem grobu so gorele sveče, ki so jih prižgali ljudje.

Stisnila sem očetovo dlan.

»Teh se ti bojiš?«

Ta soldat bi lahko stal tukaj. Oče je prijel lesenega vojaka in ga prestavil. Nato ga je zopet postavil na staro mesto. Strah je zamenjalo občudovanje očeta. Potem je na eno koleno pokleknil h Križanemu. Tudi jaz sem ga posnemala. Ko je denar zažvenketal v pušici, sem se končno osvobodila tesnobe.

»Vidiš, da ni strahu,« je govoril oče, ko je odpiral cerkvena vrata.

»Boj se hudobnih ljudi in njih ošabnosti!«

Kako le morem biti tako pozabljiva, se je oštevala. Kaj sem mislila, da bo sin pil kompot po kosilu. Spet je šla v klet in nabrala nekaj prašnih steklenic od piva. Ko bi le dobila kakega otroka, da bi skočil v gostilno po pivo. Gledala je precej časa skozi okno, a ni bilo nikjer nikogar. K sosedu pa tudi ni marala, saj se ji je zdelo, da jo gledajo kot vsiljivko med njimi. In njeno vegasto hišico, kot gnojišče med marmornatimi gradovi, ki ga bo treba slej kot prej pospraviti in izravnati z zemljo, potem pa prostor asfaltirati. Hruško so ji že oklestili, češ da dela senco. Tako je revica izgledala sedaj kot pohabljen človek brez rok s samimi štrclji. Vse staro je nekam tonilo ali pa je novi čas nasilno poteptal v blato. In hruška je bila priča starih časov, mladosti, razposajenosti. Otroci so imeli privezано gugalnico na njenih spodnjih vejah. Hvaležni so ji bili za sadeže. Pa saj je že tudi hvaležnost pojem iz starih časov.

Nerodno ji je bilo, pa se je vseeno napravila s steklenicami po pijačo. Sin ne pride kar vsak dan domov. Potlačila je svojo nelagodnost. Vse oči so se zapičile vanjo, ko je vstopila. Porogljivo se ji je vse krohotalo. Njej so veljale vse grde besede in kvante. S prsti so kazali nanjo. Ščemelo jo je po obrazu, dim ji je silil v usta in nos, da jo je peklo, roke so se ji tresle in le s težavo se je obdržala na nogah.

»Kaj se pa še ta obotavlja na tem svetu, pa še v gostilno rine!«

Oba potegona sta se zasmejala, predno sta zaprla vrata avtomobila. »Počakaj no, Mica!« star možakar se ji je približal. Prepoznala ga je. »Ti moram povedati, kako lepo dekle je tvojega sina hči. Je pa lepo dekle.« Vrbovka ni vedela, kaj bi: »Saj je še otrok!«

»Kakšen otrok! V nedeljo sem jih videl vse, ko so bili pri njenih starših. V nedeljo, ja, sem jih videl.«

Vrbovki se je stemnilo. Naredila je opotekajoč korak.

»Kaj pa je, Mica?« Ona se je opotekala dalje. »Te bo naš peljal!« je še kričal oni za njo.

Dve steklenici sta ji bili sedaj tako breme, da ga je komaj nesla. Le čemu mi bodo? V nedeljo so bili tukaj. Vsi so bili. Odkušljala se je, da bi uredila svoje misli in opravičila sina. Upanje je odplavalo.

Pot do doma se ji je zdela dolga in le s težavo jo je prehodila. Komaj je prestopila hišni prag in odložila breme.

Hrana ji ni dišala. Zavlekla se je na posteljo. Stara tigrasta muca se je stisnila k njenim nogam.

Ljudje po vasi so pripovedovali pol za šalo pol zares, da se ponoči sliši s pokopališča glasove.

Stara Vrbovka pa se je približevala drugemu bregu, na katerem je imela moža. In toliko mu je imela povedati.

Njegove skrbi

Pomladansko sonce je vabilo ven. Bolniku bi na hip odleglo, slepec bi se obrnil proti soncu, kajti lepota se tudi sliši, vpija se skozi kožo, nosnice vonjajo mlado lepoto.

Kuhinja je postala temna, če se je človek za nekaj časa zagledal v svetlobo, ki je prihajala skozi okno. Družina je vstala od mize, otroci so komaj čakali, da so planili ven. Sami trije so ostali v kuhinji. Sin je vzel s police časopis in se zleknil na divan.

Ta mlada je pospravila ostanke nedeljskega kosila in brisala mizo. Odmaknil je stol od mize, posadil roke na kolena in se nekam zastrmel. V tem premišljevanju, ki se je končalo v dremavici, ga je zbudil glas snahe:

»Oče, zaspani ste. Pojdite v sobo, saj je peč zakurjena, in lezite!« »Ne, ne, je že dobro! Škoda lepega vremena, da bi ga prespal. Malo grem ven, sprehodim se po sadovnjaku in nadiham svežega zraka.«

»Razvajeni pa ste, oče. Kako bi vi v mestu, ko je zrak tako strupen.«

»Saj vidiš, Tina, kadar grem v Ljubljano, pridem domov bolan. In še nekaj dni potem mi kar nekakšna mora čepi na prsih.«

Snaha se je nasmejala in mu prinesla volneno jopico:

»Obleči se pa morate, kajti sonce še ni pravo!«

Pokril si je oči, ko je stopil na prag. Sonce ga je zbodlo s tisočericimi iglicami.

»An, ban, pet podgan ...« so šтели otroci.

»Ne bom mižal, ker goljufate.«

Otroci so vreščali vsevprek in izgledalo je, da se bo igra spremenila v tepež.

Nasmehnil se je otroški prepirljivosti in odšel na vrt za skednjem. Tam je bilo zatišje. Nad gnojiščem so poplesovale mušice, še več pa jih je bilo tam nad mlako. Tudi površina, kar je ni bilo prekrite s koraki, ni mirovala. Ustavil se je pri zadnjih drevesih. Naslonil se je na ograjo in se zazrl tja proti gozdu. Prav tja so se stezale njegove njive. Samo dve sta bili preorani. Na eni je bil lani posajen krompir, na drugi, manjši, pa je zraslo lani, ko ni bila najboljša letina, skuhe za dva prašiča. Tam na oni strani za vasjo je bil lep krompir. Zemlja je bolj peščena in v letih, ko je bila moča, so ga tam vedno največ nakopali.

Lani so imeli pol dolge njive posajene s pšenico. Vse drugo pa je bila ledina. Včasih je bilo vse obdelano. Ja, včasih! Sklonil je glavo in se pogreznil v minula leta.

Šestdeset let sem se mučil po tem svetu. Vsa mladostna leta in vse življenje sem se potil po tej zemlji. Izžemala si me, goltala pot in kot nenasitna ženska zahtevala še več. Roke so bile raskave, tako da je zaščemelo v koži, ko sem si brisal pot. Trdo sva delala z rajnico. Vendar to ni bilo garanje, ki ga človek občuti kot prekletstvo. Z vsako kapljico, ki je padla v prah, je v duši raslo veselo pričakovanje. Obrodi in povrne stoterno.

Pomencal si je oči. Nekaj blagega mu je vzvalovilo na gubah, kot da bi veter zbudil v poletni vročini dremajoče klasje. Spomin mu je zašel tja med tiste lepe nedelje, ki so bile kot plačilo za njegovo trdo delo. Hodil je po prašnem kolovozu, se ustavil ob njivi in zajel klasje v dlan.

»Sad zemlje in delo mojih rok. Daj, Bog, ohrani ga, da rodi stoterno, tisočerno!«

Delo je bilo molitev in iz večernega neba je dihalo upanje prihodnjega dne.

Dan se je nagnil. Sonce se je utapljalo za Grebenom. Začelo ga je hladiti. Obrnil se je proti hiši. Veja mu je strgala klobuk z glave.

»Glej no glej!« Ozrl se je po vejah. Drevje je bilo obrezano in debla so bila pobeljena.

»Saj je skrben; rad kmetuje!«

Samo v tovarni se z manj truda zasluži neprimerno več. Čudno je, da je kmetovo delo tako malo cenjeno. Osem ur prebiješ tam, ni se treba ozirati po soncu ne trepetati pred oblaki. Plača je gotova stvar in sobote so proste. Če si bolan, greš k zdravniku, saj bo delo brez škode počakalo.

Toda nikoli ne veš, ali raste kruh tudi zate. Neobdelane njive pa so kot kamenje, ki se je okrušilo z zidu. Ne bo se podrl zaradi par lukenj. Toda jutri in v dneh, ki pridejo, ali bo zdržal.

Njegove misli so se vrtele v krogu.

Ali bo nanje odgovoril jutrišnji dan?

Največja pa je ljubezen

»Ne hodi tja! Tam je pa hudo!«

Stalo me je veliko napora, kljub nasprotovanjem, sem se odločila in šla.

Predstavljala mi je svet prijateljstva, mladosti, skupnih naporov.

Z bolečino v prsih sem pogledala njene uboge noge.

Tesno sva se objeli in druga drugi vlažili obraz. Pokazala mi je brzjav, ki ga je dobila: »Draga mama, naša si, vsi te imamo radi in vsi smo s tabo.«

V očeh se nama je prižgalo upanje.

Zato je Gospod vedno, vedno z nami Emanuel.

Vsebina

Spremna beseda	5
Stražarji božjega groba	9
Očetovo trpljenje	13
Mladostna navdušenost	21
V internatu	24
Kdor veruje, ne umrje	28
Cvet in sad	33
Skromnost ni nikjer zavržena	36
Rešetke na duši	39
Razdvojenost	48
Obisk	53
Počitniška paberkovanja	59
Na poti iskanja	67
Jagode rožnega venca	70
Ave iz bloške cerkve	74
Vstajenje in življenje	75
Miklavževo presenečenje	77
On naj odloči	82
Ogřej nas, božje dete	86
Trpljenje ali čas zblížanja	89
Trpljenje ima smisel	92
Ptičja krmilnica	95
Streznitev	97
Molitev v rešilcu	101
Hvaležnost	103
Pot	107
V božjem miru	110

Popotnica	112
Njeno upanje	115
Glejte, človek	119
Njegove skrbi	123
Zatopil se je v molitev	126
Pogorelec	127
Drevo življenja	130
Jezus, premagavec greha	132
Kdo bo pobral krompir?	134
Imeli smo se radi	136
Največja pa je ljubezen	138

Knjiga prihaja med bralce z željo, da bi ob branju doživeli »božji dotik«, kot ga je ona sama, ko se ji je srce širilo od občudovanja lepot božjega stvarstva in je pelo ob doživetju Njegove ljubezni.

Silvester Čuk

DRUŽINA

917896121226305

1.950 SIT